

De laatste...

Vrijdag 9 mei

Een paar heerlijk gammel-vrije dagen achter de rug. Wel ontzettend moe. Heb niet echt de energie om iets te doen. Jammer dat je hoofd zich niet aanpast aan je lijf. Wil zoveel maar kan me er niet toe bewegen. Als je beroerd bent heb je daar niet echt behoefte aan, maar nu ik me beter voel komen de kriebels. Zou graag weer eens in de tuin werken of zelfs weer met mijn werk beginnen. In mijn hoofd duizend ideeën van wat ik allemaal wil. Maar mijn lijf trapt voortdurend op de rem.

Nu ik me beter voel, zit ik me letterlijk te vervelen en de dagen om te kijken. Oh, als ik straks toch klaar ben met alle behandelingen. Geen mens die me dan kan stoppen! Wil weer deelnemen aan de wereld, weer nuttig zijn, fietsen, wandelen, werken. Gelukkig ben ik druk met de organisatie van de Samenloop voor Hoop. Er komt meer administratie bij kijken dan ik had verwacht, maar dat is op dit moment een welkome afleiding.

Het is niet te geloven, maar ik kijk bijna uit naar de volgende kuur. Mijn laatste! Ik weet dat ik ook nu weer beroerd zal worden, maar het feit dat dit de laatste keer is, maakt me heel ongeduldig. Kan bijna niet wachten tot het zover is. Na woensdag nog twee weken beroerd en dan heb ik dat gehad! Weet zeker dat ik de vlag uithang als ik klaar ben met de chemo. En dan op naar de volgende fase.

De zon schijnt weer, ook in mijn hoofd!

Woensdag 14 mei

Vandaag mijn 8e en laatste chemokuur! Gelukkig de laatste!

Als we bij het ziekenhuis aankomen, zakt de moed me in de schoenen. Waarom doe ik dit nog? Wetend hoe de rest van de week er weer uit zal zien. Wie kiest daar nou vrijwillig voor? Lijk wel gek. Ben ineens alle positieve gedachten en gevoelens vergeten. De drempel is deze keer huizenhoog. Voor ik naar binnenga wil ik eerst roken. Uitstel... Nog meer roken, om niet naar binnen te hoeven. Voel me deze keer al beroerd vóór ik naar binnen ga... Wil niet meer ziek zijn, niet wéér... De laatste keer, zegt mijn mannetje bemoedigend. Mijn gedachten zeggen: Adem in, adem uit... Met lood in de schoenen de drempel over. De laatste keer deze gang! Nog twee uurtjes en dan is het voorbij. Ja, het inlopen van het spul, grrrrr. Dan begint het pas!

Gisteren al afscheid genomen van mijn oncoloog. De chirurg en radioloog zullen de nacontroles doen. Kan deze fase nog niet echt afsluiten. Moet eerst nog ziek worden. Lukt niet om verder te kijken. Eerst dit, dan het volgende.

Met een totaal gevoel van onbehagen weer naar huis. Bang voor de komende week.

Voorlopig de laatste berg

Donderdag 15 mei

Wat bibberig en wankel aan de dag begonnen. De tweede dag. Die valt meestal wel mee. Vandaag een afspraak in Maastricht bij de plastisch chirurg voor een hersteloperatie. Heb al drie keer afgebeld en wil nu persé gaan. Kom ik in ieder geval op de wachtlijst.

Weet nog niet eens zeker of ik dit wel wil laten doen, maar informatie is altijd welkom. En nee zeggen als het zover is kan altijd nog.

Een afspraak voor een reconstructie van de borst met eigen (buik)weefsel. Dat is voor nu mijn wens. De uitleg is heel duidelijk. Het zal een zeer zware ingreep worden met het risico dat bloedvaten niet hechten waardoor het weefsel af zal sterven. En dan? Geen borst, maar ook geen buik meer! Het risico dat dit gebeurt is volgens de chirurg 10%. Voor mijn gevoel heel erg veel. Zal ook lang en veel last hebben van mijn buik, vertellen ze. Vraag me af of het überhaupt erger kan zijn dan de afgelopen 8 maanden. Zal de komende weken nog een vaatonderzoek krijgen, foto's moeten maken en bloed laten prikken. De wachtlijst is veel minder lang dan ik dacht. Waarschijnlijk kan ik dit jaar nog geopereerd worden. Moet rekenen op 10 dagen opname en toch wel een half jaar uittrekken voor herstel.

Belangrijke voorwaarde om geopereerd te worden: STOPPEN MET ROKEN!!!

Natuurlijk beloof ik heel lief dit te doen, dat allang van plan te zijn! Maar lukt me dat ook. Heb de laatste 5 maanden meer gerookt dan in de rest van mijn leven. Voel me een echte junk! Zal een gigantisch probleem worden. Maar wil wel graag dat het goed gaat natuurlijk. Moet ik me eerst mentaal op voorbereiden.

Ik ga alle onderzoeken die nodig zijn doen en zie dan wel verder. Sta nu in ieder geval op de wachtlijst.

Voelt eigenlijk heel goed om weer met iets anders dan kanker bezig te zijn. Wil nu niet denken aan complicaties, afsterven van weefsel. Wil even dromen dat het allemaal goed komt.

DIT JAAR NOG!!!